

Milí bratři a milé sestry! Normální je být zdravý, že? Být zdravý znamená moci normálně pracovat, něco pro někoho udělat, být užitečný atd. Avšak když je někdo nemocný, ocitne se náhle jakoby v jiném světě. Má bolesti, strach a také je vyčleněn z toho běžného, běžně fungujícího světa. Nemá žádnou moc, nebo je „málo mocný“. Obtížně získává blízký vztah s lidmi. Jeho život je spíše naplněn mnoha prosbami a voláním o pozornost a o pomoc – a tak tomu bylo i s deseti malomocnými, když uviděli kolem procházet Ježíše.

Ruku na srdce, sestry a bratři, nakonec každý zdravý nebo zdánlivě zdravý člověk prožívá dny, měsíce či delší období, kdy cítí, že je také podobně tak jako nemocný „málo mocný“. Apoštol Pavel v prvním století popsal křesťany v Korintu takto: „Není mezi vámi mnoho moudrých podle lidského soudu, ani mnoho mocných, ani mnoho urozených;“ (1. Kor. 1,26). Jak bychom asi popsali náš sbor my – jak bychom popsali sami sebe? Stejně jako apoštol tehdejší křesťany v Korintu, nebo trochu jinak, možná dosti podobně, že ano? A tak by pak vlastně mohlo platit, že jak nemocní a vyloučení z běžného světa, tak i zdraví, by měli mít k sobě blízko a porozumět si navzájem. Ta blízkost a porozumění musí mít svůj pevný základ. Základ, o kterém mluví právě oddíl z evangelia o uzdravení deseti malomocných. Ježíš miluje všechny, kdo k němu přicházejí. Ježíš miluje všechny, kdo ho chtějí o něco požádat, kdo potřebuje zachránit. Kritériem není národnost, členství v nějaké skupině nebo dosažené zásluhy a úspěchy. Co je světu bláznovstvím, to vyvolil Bůh, aby zahanbil moudré, a co je slabé, vyvolil Bůh, aby zahanbil silné.(1. Kor. 1,27)

Ano, na začátku příběhu o uzdravení deseti malomocných Ježíšem Kristem můžeme přijmout všichni bez rozdílu pro sebe zprávu, že Ježíš miluje všechny a chce všem pomoci. K tomu ještě neodmyslitelně patří i to, co je na konci, kdy pak slyšíme o tom, co mělo být důležitou charakteristikou Kristovy církve: chtít a umět projevit vděčnost. Jeden z těch uzdravených, jakmile zjistil, že je zdravý, vrátil se k Ježíšovi a radostně mu děkoval a změnil tak celý svůj život. Těch ostatních devět šlo dál a poslušně splnilo, co jim Ježíš přikázal: „jděte se ukázat kněžím.“ Komu uvěřili, že je zdravý, toho také chtěli poslušně poslouchat. Podívejme se na jejich jednání tak, jako bychom to byli my sami. Mohli bychom pak říci, že svou vděčnost chtěli projevit tím, že se co nejdříve zapojí do společenského i náboženského uspořádání, budou plnit dobře své rodinné i pracovní i náboženské povinnosti, že se znovu integrují do života. Ale v Ježíšových slovech cítíme, že se velice divil chování většiny - těch devíti. Ježíš vyjádřil svůj obdiv a uznání nad tím jedním, kterého jeho radost z uzdravení přinutila zastavit se, obrátit a jít zpět, odkud vlastně vyšel. Vyšel od Ježíše Krista, od poznání jeho uzdravující milosti. Obrátil se a šel tam zpět. Na počátku své činnosti Ježíš hlásal: „Obráťte se (čiňte pokání), přiblížilo se Království Boží.“ Zde dnes slyšíme, co to znamená. Ten, který se obrátil a vrátil se k Ježíšovi, se sklonil a děkoval, chválil, velebil Boha – (Lk17,16). Nehovořil o svém nádherném životě darovaném z milosti, ale o Bohu, o Ježíši Kristu. Byl vděčný.

Každý z nás potřebuje chvíle, kterému umožní zastavit se a uvědomit si, co doopravdy pomáhá. Chvíle, kdy se naučíme, že život je jen možnost poznat, co je důležité. Tehdy se můžeme naučit, že život není samozřejmost a ani možnost, jak rychle spěchat a neohlížet se a nepřemýšlet. Tomu se můžeme naučit tak, že nejprve každý sám sobě a pak i jeden druhému budeme připomínat důvody ke vděčnosti a komu máme být vděční. To je už od samého počátku jeden z hlavních cílů bohoslužby, ke které se schází ti, kdo poznali nějakým způsobem, že jim Bůh – Ježíš Kristus pomohl v jejich vlastním životě. Tatam pak je náboženská formalita a lidská přetvářka a naše zbožnost se stává zcela jasná, srozumitelná, konkrétní. A navíc – v jejím středu zůstává Ježíš, zachránce. O víru skrze lásku, právě o

životní vděčnost nakonec jde v kostele i mimo něj. Žijme vděčně a v lásce! Taková víra zachraňuje! Amen.